

JODI ELLEN MALPASOVÁ

HŘÍŠNÝ GENTLEMAN

SEXY

ŽHAVÉ

SMYSLNÉ

Jodi Ellen Malpasová

Hříšný gentleman

JODI ELLEN MALPASOVÁ

HŘÍŠNÝ GENTLEMAN

SEXY

ŽHAVÉ

SMYSLNÉ

COSMOPOLIS

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

GENTLEMAN SINNER

Copyright © 2019 by Jodi Ellen Malpas

All rights reserved.

Translation © Iva Bartáková, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu *Gentleman Sinner* vydaného v roce 2019

přeložila Iva Bartáková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Martina Charvátová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025
jako svou 10 310. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk TISK CENTRUM, s. r. o.

ISBN 978-80-271-8286-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-8285-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-5332-9 (print)

Pro Andyho – moje číslo jedna od prvního dne

Kapitola 1

Zápasím s prsty sevřenými kolem krku a snažím se je od sebe odtrhnout. Síla jejich sevření odporuje mým možnostem obrany. Začínám se potit. Drtí mi průdušnici a nutí mě lapat po dechu. Do prdele, on mě uškrtí. Zaplavují mě vzpomínky – jeho tvář, jeho hlas nabitý zlými úmysly.

Jsem v nemocnici, připomínám si. V nemocnici jsem v bezpečí. Jenomže paměti se těžko věří, když se dusíte. Když už nemám jinou možnost, vrhnu se po červeném nouzovém tlačítku nad jeho postelí, udeřím do něj pěstí a pak se znovu pokusím odtrhnout jeho prsty od svého krku.

„Izzy!“

Slyším, jak někdo křičí mé jméno, a najednou mi kolem krku pomáhají další ruce. „Franku, nech ji být,“ varuje ho Susan, přísná jako obvykle. „Nějaká pomoc by se hodila, Pam!“

Objeví se i Pam a přiměje Franka, aby se zase rameny položil zpátky na postel. Málem dopadnu na zadek, když se vyprostím

ze starcova sevření, a jeho dlouhé nehty se mi při tom ještě táhnou po jemné kůži na krku. Potácím se zpátky, lapám po kyslíku a naléhavě se nadechuju, zatímco nechávám Susan a Pam, aby Franka uklidnily.

Rukama si hladím krk a bolestí trochu zasyčím. „Do prdele,“ vydechnu a zkontroluju si konečky prstů, jestli nejsou od krve. Žádná tam není, ale, ježíši, štípe to jako čert. Frank několikrát zbytečně vykřikne, než ustoupí malé armádě sester a svalí se zpátky na postel, funí a sténá, že ho drží.

„Ale no tak, Franku,“ uklidňuje ho Susan a zní vesele. „To nebylo moc hezké, že?“ Poplácá ho po přikrývce kolem nohou. „Izzy se vám jen snažila pomoci.“

„Sheila se bude divit, kde jsem,“ vyštěkne Frank a ukáže na Susan ohnutým prstem, než ho obrátí na mě. „Vy nacisti! Nemůžete mě tu držet!“

Pam se na mě znepokojeně podívá a já zavrtím hlavou, že jsem v pořádku, a pak se narovná a jdu Susan pomoci.

„Uzdravíme vás a můžete jít domů,“ říkám konejšivě. Naleju mu vodu a podám mu hrnek, přičemž jsem velmi ostražitá, abych včas zaregistrovala jakýkoli náznak toho, že by se mi mohl znovu pokusit zakroutit krkem. Chrčí, ale vodu si vezme a napije se, ruka se mu třese. Chudák. Neuždraví se a domů nepůjde. Sheila, jeho žena, se kterou žil pět desetiletí, je už patnáct let mrtvá, Bůh ji opatruj. Jeho dcera už se o něj nemůže starat a on nemůže žít sám. Není to bezpečné, a proto zůstává v nemocnici, dokud se nepodaří zařídit nějakou alternativu. Ať už to bude kdykoli.

Narovnám se, vezmu tlakoměr a zapnu ho. Susan, sestra na oddělení, se postaví vedle mě a zkontroluje si hodinky. „Tenhle týden

jsi toho zažila už dost, Izzy,“ zamumlá a úkosem se na mě usměje. „Podívám se na to.“

Lehce mávnu rukou a odstrčím ji. „To nic není.“

„To posoudím já,“ zastaví mě a řekne: „Ale nic to nebude.“ Odhrnu si černé vlnité vlasy po ramena z krku. „Myslela jsem, že jsi požádala Pam, aby mu ostríhala nehty.“

Zavrtím se, nechci dostat kolegyni do potíží. „Já?“

Susan vyvalí oči na mou předstíranou nevědomost. „No tak. Je konec směny. Pojďme to předat, ať můžeš jít domů.“ Otočí se a kráčí do své kanceláře, její kulatý zadek se pohupuje a já ji následuji, ohmatávám si bolavou kůži a proklínám se za to, že se mi nepodařilo projít touto směnou bez úhony. Znamená to jen více papírování.

Po půlhodině předávání a vyplňování formulářů se vydávám do porodnice za Jess, ještě než odejdu domů. Zhlédnu ji přes sklo dvojitých dveří a její tvář se rozzárí, když se vydá chodbou, aby mě pustila dovnitř. Blondaté kadeře má stažené do úhledného drdolu a tu a tam jí vyčuhuje pár neposlušných pramenů, což svědčí o tom, že už má za sebou celou směnu. Zatlačí na dveře a uvede mě dovnitř, ze všech stran ke mně dolehne zvuk plačících dětí. „Ježíši, dneska se tu pořádně cvičí plíce,“ řeknu se smíchem. Moje nejlepší kamarádka souhlasně přikývne a utře si ruce do přední části šatů. Je porodní asistentka, a to skvělá. Potkaly jsme se na škole a od osmnácti sdílíme byt. Je to doslova moje jediná rodina.

„Musí být úplněk,“ řekne Jess a oči jí padnou na můj krk. „Páni, to je blbý.“

Natáhnu ruku a znovu si sáhnu na krk, prsty mi sklouznou po antiseptickém krému. „Frank se pokusil dostat na svobodu.“

„Sakra, holka, měla jsi jít se mnou sem. Miminka tě nemůžou uškrtit.“

„Ne, ale rodičky ano.“

„Proto mají s sebou partnera.“ Mrkne na mě a já se zasměju a zapnu si kabát, připravená čelit chladu venku.

„V kolik hodin končíš?“ zeptám se.

„V šest ráno.“

Tvář mi zkriví soucit. Zamrkám. „Nebud' mě, až přijdeš.“ Nakloním se k ní a políbím ji na čelo, právě když se vzduchem rozlehne všemocný řev – rodící žena. „Nikdy nebudu mít děti,“ otřesu se a couvnu ke dveřím.

„Jo, já taky ne,“ potvrdí Jess. „Hej, už jen týden!“

Při zmínce o našem nadcházejícím výletu se usměju jako blázen. „Vegas, baby,“ volám a slyším další výkřiky. Oběma nám úsměv zamrzne a uvědomíme si, že nás čeká ještě několik směn, než se budeme moci pořádně rozvášnit. „Nějaká vagína se tě už nemůže dočkat.“

Jess si povzdechne a odchází. „Viděla jsem už tolik vagín, že mi to vystačí na celý život, ale ve Vegas se hodlám zaměřit jenom na péra.“ Ohlédne se přes rameno, celá rozpačitá, a ze mě vyrazí smích, který přehluší prosby o úlevu přicházející z pokoje na konci chodby. „Je čas tlačit, zlatíčko!“ zazpívá celá nadšená své pacientce, když mizí. Usměju se a odejdu ven z porodnice.

Poté, co si v kavárně vyzvednu čaj s sebou, vyrazím do chladného zimního večera a vydávám se na dlouhou cestu domů. Čerstvý vzduch okamžitě začne mé tělo, unavené po dlouhé směně, uklidňovat. Chůze do práce a z práce není jen nutnost. Cestou do nemocnice mě svižná půlhodinová procházka skvěle probouzí

a připravuje na směnu. Cestou domů mi líná procházka pomáhá vyčistit si mysl a uklidnit se. Kromě toho bych si stejně nemohla dovolit auto, i kdyby mělo smysl ho mít. Což nemá. Cesta autem by nejspíš trvala dvakrát déle než procházka a zaparkovat v Londýně je téměř nemožné.

Zatímco usrkávám čaj, zkontroluji telefon a na zlomek vteřiny se zarazím, když vidím zmeškaný hovor z neznámého čísla. Zhasnu displej a zahnu za roh, snažím se nenechat se unášet svou představitostí. Nejspíš je to jen nějaký prodejní hovor, říkám si. Nebo jeden z těch iritujících marketingových průzkumů. Po tak dlouhé době už to nemůže být on. Už jsou to roky, co jsem mu utekla. Strčím si ruce do kapes kabátu a přitáhnu si límec až po uši, abych se bránila chladu, a rázně kráčím dál, zaháním vzpomínky. Bolest srdce ale nezaženu nikdy. Dnes je obzvlášť chladno, ale já se usmívám a říkám si, že ve Vegas to bude žhavé, žhavé, žhavé. Moje první dovolená po letech. Nemůžu se dočkat...

Hlasitý hluk ozývající se ze zadu mě vyděsí a já se zastavím, abych se opatrně ohlédla, a pak se podívám na ulici, jestli tam nejsou další chodci. Žádné tam nezaregistruju, jen matnou záři pouličních lamp ve tmě. Skladiště na druhé straně ulice jsou prázdná, co si pamatuji, a řada domů na stejné straně, jako teď stojím já, je většinou zabeďněná. Jess mě neustále peskovala, když zjistila, že si tudy zkracuju cestu, než jsem jí slíbila, že tudy už chodit nebudu. Ale já to dělám už léta a krátí mi to cestu o dobrých deset minut. Obvykle někdo jde stejnou cestou. Ale dneska ne.

Zježí se mi chlupy na zátylku, když se kolem mě ozve další hluk. To mě přiměje vrátit se do pohybu a já se vydám spěšnou chůzí pryč od těch zvuků, přičemž se neustále ohlížím přes rameno. Mé obavy

se zmenšují, čím víc se blížím ke konci ulice, k hlavní silnici, ale pak mě tiché, bolestí naplněné skučení donutí k prudkému zastavení. Otočím se a slyším zvuk auta, které se rozjede opačným směrem. A jakmile hlasitý zvuk motoru utichne, ozve se další zakňučení. Instinkt se ozve a navzdory neklidu mě vede zpátky na ulici. Někdo je zraněný. Nemůžu jen tak odejít. Možná ke mně promlouvá ta zdravotní sestra ve mně. Nebo je to prostě moje povaha.

Dávám se do běhu a snažím se pohybovat co nejtíšeji, abych mohla vysledovat, odkud hluk přichází. Zachytím další tichý výkřik. Je to žena. Zrychluji a dostávám se do uličky. Nic nevidím. „Haló?“ zavolám a vytáhnu z tašky telefon.

„Prosím, pomozte mi,“ žádá žena, v jejímž hlase je patrná úzkost. „Prosím.“

„Jsem tady. Vydržte chvíli.“ Pohrávám si s telefonem, hledám funkci baterky, zapínám ji a svítím do černé uličky. Ve světle se objeví žena, opřená o cihlovou zeď. „Panebože, jste v pořádku?“ Spěchám k ní, telefonem se nechávám vést, až se přikrčím vedle ní a pozoruji ji. Vypadá zmateně, a když jí posvítím do očí, velmi rychle dojdou k závěru, že má otřes mozku. Prozkoumávám její drobnou postavu a pátrám po zraněních na jejím těle. Její oblečení mě okamžitě přiměje přemýšlet, jestli to není šlapka. Bohužel je v nemocnici vidám pořád.

„Jak se jmenujete?“ zeptám se, odhrnu jí vlasy z obličeje a najdu nad obočím ránu. Zuby mi zaskřípou a ona neodpovídá, hlavu má těžkou a vrtí sebou. „Slyšíte mě?“ zeptám se, klesnu na kolena a odložím tašku. Stále neodpovídá, a tak pracuji rychle, ale opatrně a dostávám ji do stabilizované polohy. „Přivolám pomoc,“ řeknu jí a vytočím číslo sanitky.

Než se však hovor spojí, popadnou mě zezadu dvě ruce, škubnou se mnou a s našťvaným zavrčením mě odstrčí stranou. Šokovaně vykřiknu a můj telefon mi vypadne z ruky a rozbije se o zem. Jediné světlo je teď pryč a já jsem slepá a vystrašená. Vyškrábu se zpátky na zadek a nohy mi kloužou po špinavé dlažbě uličky. Strach mnou projede tak rychle, že se mi tep vmžiku změní z klidného na divoký. Je to důvěrně známý strach, a to mou paniku jen umocňuje.

Nic nevidím, ale omračuje mě zatuchlý zápach starého potu a alkoholu, jak na mě útočí vzpomínky a boří vysoké zdi, které se snažím udržet neporušené. Tiché zasténání mi připomene ženu, která je vedle mě sotva při vědomí, a já se k ní natáhnu a snažím se najít její prsty, abych jí mohla vtisknout trochu útěchy.

Rukou mi projede ostrá bolest, když mi ji někdo bezcitně odkopne, a já vykřiknu, přitisknu si ji ochrannitelsky k hrudi a zadržuji slzy. Právě jsem vlezla přímo do ohniska nebezpečí. Co jsem si myslela? Jak jsem mohla být tak hloupá? Ale část ve mně nemůže litovat, že jsem se sem odvážila, že jsem se snažila pomoci. Doufám, že jsem alespoň o polovinu snížila bolest, které bude vystavena žena vedle mě. Koneckonců, já ji vydržím. Nebude to nic, co bych už nezažila. Zavřu oči a vidím netvora, který mě mučil, a pak jeho ruku, jak letí vzduchem k mé tváři.

Plesk!

Zavrávorám a tvář mi vzplane, když mi na ní přistane ruka, která nepochází z mých vzpomínek. Ale přemáhám slzy a hledám v sobě odvalu, kterou jsem před mnoha lety našla, ale od té doby jsem ji nepotřebovala, sílu a statečnost, abych prostě přežila. Vypnu mysl a čekám na další úder, vdechuju větší klid.

„Měla jsi jít dál, děvko.“ Jeho odporný zápach mi začíná pronikat do krku, až se mi zvedá žaludek, a moje tělo sebou trhne, když mě chytne za přední část kabátu, škube se mnou a dýchne na mě. Otevřu oči, nejen abych si připomněla, že toho muže neznám, ale i proto, že jeho tvář je blízko a já bych ho mohla v té tmě zahlédnout. Zuby – špinavé, zkažené, ostré: jsou to první, co vidím, kolem nich se šklebí popraskané rty. „Snažíš se pomoci té ubohé couře, co?“

Vzhlédnu a vidím v jeho očích čiré, špinavé zlo, zorničky rozšířené. Takové oči jsem už viděla. Jsou to oči plné krutých úmyslů. Mlčím, protože vím, že bych neměla situaci přiživovat, ale když se jeho špinavá ruka natáhne po mém stehně a pohladí mě směrem nahoru k břichu a pak k řadřům, zakňučím a můj strach dosáhne nových výšin. Pár facek snesu, ale tohle... Ne. Ne, už to nemůžu snést. Budu s ním bojovat ze všech sil. „Prosím, ne.“

„Hmmm,“ zahučí a jeho ošklivý úsměv se rozšíří. „Myslím, že ochutnám, když se zdá, že jsi tak...“ Přeruší ho řev motoru, který naplní vzduch, a uličkou se rozlehne hukot a tma je náhle prosvětlena světlomety. Mžourám, oslepená náhlým jasnem, a mrkám, abych se začala trochu soustředit, srdce mi divoce tlučé. Cítím, jak jeho sevření povoluje. „Kurva,“ zakleje a hlas se mu teď spíš třese. Slyším bouchnutí dveří auta a rázné kroky. A pak je můj útočník náhle s výkřikem katapultován dozadu a prudce mnou trhne, jak se jeho ruce odpoutávají od mého kabátu. Zvuk nárazu do cihel protější zdi mě donutí ucuknout, a když se mi rozjasní zrak, couvnu a spatřím záda poměrně velkého muže tyčícího se nad třesoucím se tělem toho zmetka, který se chystal...

Prudce zavrtím hlavou, nehodlám se do těch myšlenek pouštět. Ten, kdo se právě objevil, vypadá stejně hrozně, i když je rozhodně

lépe oblečený. Má na sobě oblek, světlé vlasy se mu vlní a padají mu až k uším. Světla reflektorů zaplavující uličku mi poskytují dokonalý výhled na to, jak za svetr táhne ke zdi toho kretěna, který mi právě profackoval obličej. Jsem fascinovaná jeho rozšiřujícíma se očima, důkazů o užívání narkotik každou vteřinou ubývá a nahrazuje je strach.

„Ne, prosím,“ křičí útočník a tlačí se víc ke zdi.

Cizinec v obleku nic neříká, jen ho drží pod krkem, až muži začínají vylézat oči z důlků. Nemůžu se pohnout. Ani se neodvažuju. Ale když mi k uším dolehne slabé zasténání, podívám se na ženu vedle sebe. Je neklidná, holýma nohama kope před sebou, hlava se jí neklidně kývá. Můj přirozený instinkt mě vmžiku posadí na zem vedle ní, bez ohledu na cizí obleky, velké muže a zdrogované idioty.

Jemně ji oslovím a přiblížím se k ní, je mi jí tak líto, když se ke mně otočí tváří a přitiskne se mi na krk, jako by se schovávala. Jako by hledala ochranu. Nevím proč, ale vím, že je tu teď v bezpečí. „To je v pořádku,“ zašeptám a pohladím ji po holé paži a cítím, jaká je jí zima. Rychle jí zkontroluji puls a pak si sundám kabát, bojuju s ním, abych jí ho obtočila kolem ramen, a soustředím se na ni, a ne na to, co ošklivého by se mohlo dít o pár metrů dál. Nemám žádný soucit s muži, kteří mlátí ženy. Ale nesnáším všechno násilí.

Pozornost věnuji ženě, dokud vzduchem nepronikne zvuk zavírajících se dveří auta. Uši mi naplní rovnoměrné údery bot, které dopadají na zem a působí téměř zlověstně. Chlápek v obleku je stále naproti a drží zpanikařeného útočníka u zdi, což mi napovídá, že ty kroky patří někomu jinému. Obejmu ženu kolem ramen a stočím pohled doprava, dokud nenajdu auto, které, jak si

přes svůj šok všimnu, je Bentley. A pak mi ve výhledu náhle brání pár nohou zahalených v kalhotách. Dlouhé nohy. Silné nohy. Oči mi pomalu začínají stoupat vzhůru, přes stehna, trup zahalený v saku, krk...

Dokud se nedostanu k tváři.

Jeho pronikavé modré oči mě donutí zamrkat.

Polknu, nadechnu se a zadržím dech, když se nade mnou vznáší.

Možná má na sobě oblek, ale svou sílu neskrývá. Je to svalnatá bestie. Ústa mi při výdechu trochu ochabnou, moje mysl nedokáže pochopit takovou hroživou sílu. Vypadá děsivě, přesto v sobě ty jeho kobaltové oči skrývají jemnost, když na mě hledí, hnědé vlasy mu padají do čela. „Kdo jsi?“ Jeho hluboký, drsný hlas mi proniká kůží.

Zůstávám němá, jen tak zírám a moje mysl se mi usilovně snaží říct, jestli se mám bát.

„Kdo jsi?“ opakuje a zní to hroživě.

„Šla jsem domů z práce,“ spěchám s vysvětlením. „A slyšela jsem...“ Moje slova se vytratí, když si uvědomím, že neznám jméno ženy, kterou držím v náručí.

„Penny,“ pobídne mě a kývne směrem k ženě. „Jmenuje se Penny.“

Nervózně polknu a nedokážu zabránit tomu, abych očima nelsledovala hromadu svalů a síly, která stojí nade mnou. On tu ženu zná? „Slyšela jsem Penny. Zněla rozrušeně.“

Tázavě zakrouť hlavou. „A ty jsi jí přišla na pomoc?“

Trochu se zamračím. „Ano.“

Jeho pohled mě začne pálit na kůži tak intenzivně, že mám chuť odvrátit zrak, než se proměním v prach. Je přímo děsivý, ale nějaký prvotní instinkt mi říká, že mi nehrozí žádné nebezpečí. A Penny taky ne. Ten druhý muž však rozhodně nebezpečí představuje.

Chlapík stojící nade mnou krátce přelétne pohledem po druhém muži, pak na vteřinu spočine na Penny, zjevně si ji prohlíží, a pak se vrátí zpátky ke mně. Hluboké teplo, které mi vyvolává pod kůží, mě zneklidňuje. Je to pohledný muž. Všímám si toho i přes strohý výraz jeho tváře – má pevně sevřenou zarostlou čelist, jeho mohutné tělo je napjaté. Ale, bože, každý by musel být naprostý blázen, kdyby si s ním zahrával. Nemůžu si pomoci a prohlížím si ho co nejvíc, a je toho hodně co si prohlížet. Je to všechno nemístně působivé. Divím se, kam se poděl můj strach a hrůza. Je to jím. Jeho přítomností, jeho hlasem. Ve chvíli, kdy se objevil, jsem se přestala bát, a to je prostě divné, protože je obłudně velký a vlastně docela děsivý. Ale jeho oči odporují jeho postavě nahánějící strach.

A pak se přistihnu, že jsem ještě klidnější, když vidím tu nejmenší křivku na okraji jeho rovných rtů. Není to zlý úsměv; ty znám až příliš dobře. Je to pobavený úsměv, který odhaluje dolíček, který je na něj až příliš roztomilý.

Ohlédne se na svého společníka, přikývne, což je tichý pokyn, a chlap, který pasáka drží v sevření, ho začne tlačit dál, silou mu kroutí ruku do zad a kope ho, aby ho přiměl k pohybu, a ignoruje prosby o milost. „Co s ním chcete udělat?“ ptám se. Vydechnu a dívám se, jak ho strkají do uličky, a poslouchám neustálé výkřiky paniky, která se ještě zintenzivní, když přijede dodávka. Hodí ho dozadu, dveře se klidně zavřou a auto o vteřinu později odjíždí.

Obrátím pozornost zpět k obrovi přede mnou a zjistím, že se nepohnul ani o píď. Neodpovídá mi. „Pojď.“ Podává mi ruku.

Sevru rty a zadržím dech, instinktivně se připravuji na kontakt. Nedokážu to ovládat, ale když se natáhnu dopředu a on se

vrhne po mé ruce, ucítím okamžité vzednutí v hrudi. Věnuje mi téměř lascivní pohled, který je protkaný pobavením, když jeho ruka sevře tu mou. Ve vteřině jsem na nohou a cítím, jak se mi točí hlava. Jsem omámená. Naprosto nestabilní. Co to sakra je?

Rychle uvolní ruku a já ustoupím o několik kroků, zatímco on mě pozoruje, jak si od něj držím odstup, a vypadá, že je hluboce zamyšlený. „Co se děje?“ zeptám se, jen abych přerušila to náhle nepříjemné ticho.

„Máš tak teplé ruce,“ řekne tiše a podívá se na ně. „A dnes je taková zima.“

„Spálila jsem vás?“ nervózně se zasměju a on se zamračí a opět ignoruje mou otázku, otočí se k druhému muži v obleku, který se mezitím vrátil zpátky a zvedá Penny ze země, svírá ji v náručí a nese ji k Bentley.

„Odvez ji zpátky na hřiště,“ přikáže chlapík přede mnou.

„Má otřes mozku,“ vyhrknu. Netuším, co je to hřiště, ale je mi jasné, že to není nemocnice.

Postoupí o krok vpřed, téměř výhružně. Nepohnu se, najdu v sobě sílu, kterou potřebuji, abych si stála za svým, a on je překvapený, soudě podle mírného záklonu hlavy. „Otřes mozku? Jak to víš?“

„Jsem zdravotní sestra,“ vysvětlím. „Musí do nemocnice.“

„Ty jsi zdravotní sestra?“

Přikývnu a v jeho očích se objeví výzva k pokračování. „Potřebuje lékařskou péči. Chtěla jsem volat sanitku, než...“ Má zamýšlená slova se rozplynou. Nemůžu to dokončit.

Jeho rty se zkroutí, ve výrazu se mu zračí odpor a ubírá mu to část jeho hezkého vzhledu. Ten pohled, ačkoli je vlastně velmi

děsivý, mě naplňuje jistotou, dokonce víc než jeho hrozivá přítomnost. „Žádná nemocnice,“ prohlásí, nenechává prostor pro dohady a znovu vykročí vpřed.

Žádná nemocnice? To je šílené. Je mi jedno, jak je velký nebo jak děsivě vypadá. Ta žena potřebuje ošetření. „Obávám se, že na tom musím trvat,“ řeknu pevně a vymaním se z jeho železného pohledu, vidím, jak jeho společník opatrně spouští Penny na zadní sedadlo Bentley. „Nevadí mi ji doprovodit, pokud by vaše přítomnost vadila nebo vyvolávala nechtěné otázky.“ Nejsem hloupá. Toho muže neznám, ale všechno mi napovídá, že lidi, kteří by se šťourali v okolnostech Pennyina zranění, by nepřivítal s povděkem. Nebo lidi, kteří by šťourali do něj, když už jsme u toho.

„Proč si to myslíš?“ Jeho hlas je hluboký a tichý. Je drsný, ale hedvábný, hrozivý, ale uklidňující, a jeho kobaltové oči jako by tančily, když se na něj dívám. Můj přístup ho trochu vzrušuje. Líbí se mu, že zpochybňuji jeho autoritu.

„Instinkt.“

Rty se mu trochu zvlíní, znovu se mu vytvoří dolíček a obočí se pobaveně zvedne. Jeho postoj mě teď dráždí, a tak seberu trochu odvahy a vykročím vpřed, abych mu ukázala své odhodlání. Výraz jeho tváře mě fascinuje. Je překvapený, že jsem se mu postavila. Upřímně řečeno, já taky. „Potřebuje do nemocnice.“

Jeho důlek se prohloubí. „Jak se jmenuješ, děvče?“

„Izzy.“ Neváhám mu to říct a netuším proč. „Izzy Whiteová.“

„Izzy Whiteová. Já jsem Theo. Theo Kane.“

Stanu se vězněm jeho pohledu. Za tvrdostí jeho tváře se skrývá jistá roztomilost, díky níž vypadá mladší, než jsem si původně myslela, a přesto je jeho chování projevem mnohem zralejšího muže.

Přistoupí blíž a podá mi ruku. Zadívám se na ni a pokrčím rameny, abych se zbavila chvění z obav. „Chyť se mě, Izzy.“

Okamžitě to udělám a on mě táhne dopředu, můj hrudník se nebezpečně přibližuje k jeho. Zalapá po dechu, ruka se mu začne třást a on se odtáhne, ale sevření neuvolní, jako by bojoval sám se sebou, jestli mě má pustit, nebo ne. Tázavě se na něj podívám a vidím ten boj v jeho očích. Takhle zblízka opravdu ocením jeho výšku, moje oči dopadají těsně pod úroveň krku. Ježíši, je to obr.

Sevře svou ruku kolem mé a udělá další drobný krok vpřed, skoro jako by se ke mně blížil opatrně. Jeho chování a vystupování by se dalo vykládat jako zastrašování, ale já necítím nic jiného než klid. Pozorně si mě prohlíží. Ostrý obrys jeho čelisti je dokonale rovný, rty má jen nepatrně roztažené. „Máš jemné ruce,“ zamumlá tiše. „Teplé a měkké. Líbí se mi, jak se mě dotýkáš.“

Panebože.

Odvrátím pohled, úplně ohromená. „Potřebuje odbornou péči,“ řeknu bezmyšlenkovitě a cítím, jak se jeho stisk napíná kolem mé ruky. Snažím se vytrhnout, ale on se mé snaze směje a pevně mě drží. „Důrazně vás žádám, abyste ji vzal do nemocnice. Je to pro ni to nejlepší místo.“

„Myslíš, že se o ni nedokážu postarat?“

„Odpusťte, ale nevypadáte na člověka, který by měl nějaké lékařské znalosti.“

„Ale ty ano,“ odpoví jemně a zdá se, že se necítí uražený, jeho ruka se trochu posune v mé, bloudí a prohmatává mé prsty. „Takže půjdeš se mnou.“

„Cože?“ vyhrknu, oči mi těkají. Zbláznil se?

„Tvoje starost o Penny je dojemná,“ pokračuje. Teď je to on, kdo se snaží vymanit z mého sevření, ale nervy mě náhle donutily sevřít ruku. Čelist mu ztuhne a se syknutím se mi vytrhne. Ruka mi klesne k boku, když se zadívám do tváře, která se vznáší na hranici mezi neodolatelným a nebezpečným. „Zajistím, aby na tebe po příjezdu čekalo všechno, co potřebuješ.“

„Nejsem doktorka,“ podotýkám. „Jsem zdravotní sestra. Moje znalosti nejsou tak široké jako ty lékařské.“

„Věřím ti.“ Theo gestikuluje směrem k velkému, impozantnímu Bentley a sleduje, jak následuji jeho nataženou ruku. „Neboj se. Neublízím ti, Izzy,“ řekne pouhým šepotem, otočí ty velké ruce a ukáže mi dlaně. „To ti slibuju.“

Nemám důvod mu věřit, a přestože cítím, že pro mě nepředstavuje žádné nebezpečí, vím, že bych měla být rozumná. A nebylo by ode mě moudré, kdybych nastoupila do auta k těm dvěma obrovským mužům. Zavrtím hlavou a ustoupím. „Prosím vás, proč ji prostě nevezmete do nemocnice?“

S povzdechem sáhne pod sako a něco z něj vytáhne. „To nemůžu.“ Něco mým směrem natahuje a já se podívám dolů, abych zjistila co.

Zbraň.

„Panebože,“ zamumlám a neohrabaně ustoupím, moje jistota je dávno pryč. „Dobře, půjdu s vámi.“ Zvednu ruce.

„Hej, uklidni se,“ řekne až příliš jemně, vzhledem k tomu, že na mě míří zbraní. Co čeká? Ale pak mě znovu ovládne rozum a já se podívám na zbraň v jeho ruce. Nemíří jí na mě. Prostě mu leží v dlaní. „To je pro tebe.“ Vykročí dopředu, vezme mě za ruku a vloží mi zbraň do ruky. „Pojistka.“

Ta váha mě překvapí a já se na něj zmateně podívám. „Cože?“ „Pokud máš pocit, že ti hrozí nebezpečí, jdi a střílej.“ Znovu se usměje tím svým roztomilým úsměvem a já jsem nucena odvrátit pohled. „Omlouvám se, že jsem tě vyděsil.“

S omluvou okamžitě propadám kouzlu jeho pohledu plného protichůdné jemnosti a tvrdosti. Neublíží mi. Ani Penny. Zná chování muže, který si nebere servítky. Vsadím se, že Theo si nebere servítky, ale ne se ženami. Polknu, narovná se v ramenou a vrátím mu zbraň.

„Myslím, že to nebudu potřebovat.“

Se zájmem zakroučí hlavou, jako když nesouhlasí. „Proč?“

„Protože mám vlastní,“ zažertuju a protočím oči a on se na mě znovu rošťácky usměje. Zatracený úsměv. Neměl by mu tolik slušet. „Kde bydlíte?“ zeptám se a přemýšlím, jaký je jeho vztah s Penny.

„S adresou si nemusíš dělat starosti.“ Přejede mi rukou přes rameno a já pod jeho dotykem nadskočím a v žilách mi vzplane oheň. Zatočí se mi z toho hlava. „Půjdeš se mnou, a až se postaráš o Penny, odveze tě můj řidič domů.“ Jeho stisk se napne, jeho velká ruka prakticky pokryje celé mé rameno. Zvláštní teplo, které se ve mně hluboce rozplývá, když se blížím k autu, je matoucí a já nedokážu pořádně přemýšlet. Slyším, jak mi krev pumpuje v uších. Kdo je sakra ten obr?